

La por és un poema de Gabriel Ferrater al Teatre Romea

Crònica

NÚRIA JUANICO LLUMÀ
BARCELONA

És dilluns al vespre i un taxista carrega les maletes dels turistes al Raval quan comença a sonar l'alarma avisant d'un bombardeig a Barcelona. Una dona vestida de gris, amb una maleta vella i la mirada trista, ens demana que la seguim i la trentena de persones aplegades sota l'Hotel Leonardo entrem per la porta del darrere del Teatre Romea. A dins no hi ha llum i tothom està en silenci. Som en un passadís estret, la foscor ho inunda tot i només se sent la respiració descompassada del grup fins que la dona obre la maleta i en treu una desena de fanals que mostraran el camí. S'intueixen cordes, un fum dens i les parets negres mentre avancem cap a l'interior del teatre. "Això sembla un retorn als anys 40", diu un dels espectadors més grans i més xerraires del grup. Ell s'ha apuntat a *Timere* (*Acció sobre poemes de guerra de*

Ferrater) per sentir els versos d'un dels seus autors predilectes, tot i que ja sabia que el d'ahir no seria un recital convencional. La companyia de teatre Kamchátka –que al juny van guanyar el Premi Max a millor espectacle de carrer amb *Alter-* i el grup musical Quatre Gotes van imaginar un univers d'objectes, música i espais per fer viatjar en el temps els espectadors. Ho van fer durant poc més d'una hora i en una posada en escena immersiva i efímera, pensada per encomanar el terror de la guerra en primera persona als assistents.

La felicitat trencada per la guerra "Deixa'm fugir d'aquí i tornar al teu temps", recita el rapsode Xavier Miró a la sastreria del teatre. Un home s'ha tret de la butxaca retalls de poemes de Ferrater i fa sonar una capsa de música mentre ell demana al públic que els llegeixi. Els versos formen el poema *Temps enrera* i conjuren un cel blanc, una brusa grisa i una felicitat trencada per homes verds amb acer i banderes. Seguint la llum dels fanals, ens encaminem cap a un espai negre ple de

Imatge promocional de *Timere*. FOCUS

llençols que tapen mobles i cadires i fan pensar en les restes d'una casa abandonada a correuïta. Del cor d'un llibre polsegós en surt un tros de pa blanc que els espectadors comparteixen mentre Miró llegeix el poema *In Memoriam*.

El silenci queda suspès entre els espectadors quan les paraules de Ferrater s'acaben. "Erem feliços!", crida de sobte Miró, i una de les pa-

rets s'alça perquè resulta que és el teló del teatre. A l'altra banda, dos grups més ens observen encuriolats. "Erem feliços!", retorna el crit el seu rapsode. La platea del teatre acull tots els espectadors i de cop i volta estem veient un espectacle a la italiana, amb els guitarristes a dalt de l'escenari i Xavier Miró recitant versos de Ferrater. Al seu costat, tres homes i tres dones els escolten, s'abracen i ballen mentre el rapsode invoca els records d'adolescent de l'escriptor. De les maletes en surten camises, pantalons i abrics que guarden fotografies a les butxaques.

L'espectacle ha deixat la por en rere i ha fet emergir records feliços que no espanten quan, inesperadament, la guerra torna a fer acte de presència. Als respallers de les butxaques es projecten imatges de guerres d'abans i d'ara i al centre de l'escenari una bossa cobreix el cap del rapsode. La Cançó del gosar poder de Ferrater ha sonat just abans, i els seus versos encara ressonen: "Gosa poder que no t'agradi massa / d'anar testat per un món que s'espera. / Si et sobren fills, avia'ls una guerra". ■